

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **R. N.**, narozen „X“,
státní příslušník Afghánské islámské republiky,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna,
zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem,
sídlem Hládkov 701/4, 169 00 Praha 6,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,**
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 10. 2020, č. j. KRPU-147647-43/ČJ-2020-040022-ZZ-DB,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 27. 10. 2020, č. j. KRPU-147647-43/ČJ-2020-040022-ZZ-DB, **se pro vadu řízení a pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. V řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 12. 2020, č. j. 41 A 31/2020-38, žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů v řízení před krajským soudem ve výši 8 228 Kč. Tato částka již byla ustanovenému zástupci žalobce vyplacena.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 27. 10. 2020, č. j. KRPU-147647-43/ČJ-2020-040022-ZZ-DB, kterým byla podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o 39 dnů prodloužena doba žalobcova zajištění za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „nařízení Dublin III“) stanovená rozhodnutími žalované ze dne 5. 9. 2020, č. j. KRPU-147647-16/ČJ-2020-040022-ZZ-DB, a ze dne 28. 9. 2020, č. j. KRPU-147647-33/ČJ-2020-040022-ZZ-DB.

Žaloba

2. V žalobě doplněné prostřednictvím ustanoveného právního zástupce žalobce namítal nezákonnost zajištění s ohledem na uplynutí lhůty stanovené nařízením Dublin III. Poukázal na čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III a konstatoval nesprávnost informace žalované, že s podanou žalobou proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jeho přemístění do Rumunska spojil žádost o odkladný účinek. Podle žalobce proto byla žalovaná povinna jej po uplynutí šestitýdenní lhůty počínající 19. 9. 2020 okamžitě propustit. Zdůraznil, že je zcela nerozhodné, zda žalovaná vycházela z nesprávné informace Ministerstva vnitra, neboť u rozhodnutí, jímž je zasahováno do žalobcovy osobní svobody, nemůže být pochybení jakéhokoli orgánu veřejné moci kladeno k tíži žalobce. Podle něj byl poslední možný den jeho zajištění 30. 10. 2020 a veškerá doba, o kterou bylo žalobcovo zajištění prodlouženo napadeným rozhodnutím, je zcela nezákonná.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém vyjádření připomněla důvody žalobcova zajištění a dosavadní průběh dublinského řízení. Konstatovala, že podle informací od Dublinského střediska žalobce podal dne 14. 10. 2020 žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jeho přemístění do odpovědného členského státu a se žalobou byl spojen návrh na přiznání odkladného účinku, proto se lhůta pro realizaci předání prodlužuje o šest týdnů a nově se bude počítat od usnesení soudu o nepřiznání odkladného účinku. V této souvislosti byla žalovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

požádána o prodloužení zajištění, což učinila napadeným rozhodnutím. Dne 7. 12. 2020 žalovaná obdržela sdělení Dublinského střediska, že z logistických důvodů a kvůli současné epidemiologické situaci nelze provést transfer žalobce ve lhůtě zajištění, a proto byl žalobce téhož dne propuštěn. Žalovaná zdůraznila, že zkoumala trvající důvody zajištění a komunikovala s Dublinským střediskem, které vede řízení o realizaci předání žalobce, a zajištění prodlužovala na základě informací od Dublinského střediska, aniž je prověřovala. Žalovaná uzavřela, že individuálně posoudila daný stav, rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě ho odůvodnila. Navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud v souladu s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu cizinců rozhodl bez jednání, neboť žádný z účastníků řízení nenavrhł nařízení jednání a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Žalobce byl dne 4. 9. 2020 v 0:30 hodin zadržen policejní hlídkou na čerpací stanici OMV D8 Sirejovice, neboť u sebe neměl doklady. Současně byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, neboť existoval důvod se domnívat, že neoprávněně vstoupil na území České republiky. Následně byla provedena lustrace v evidenci EURODAC s pozitivním výsledkem v Rumunsku.
7. Dne 4. 9. 2020 od 16:50 hodin byl se žalobcem za přítomnosti tlumočnice do jazyka paštu sepsán úřední záznam o podání vysvětlení. Žalobce uvedl, že před čtrnácti měsíci přicestoval letecky z Kábulu do Teheránu a svůj cestovní pas poslal zpět domů s tím, že jej nebude potřebovat. Po dvou týdnech pokračoval s pomocí převaděčů do Turecka, hraniční přechod překročil pěšky až na pátý pokus. Po měsíci v Istanbulu byl s dalšími cizinci přepraven mikrobusem k hranici s Řeckem, pak pokračovali šest dnů pěšky, schovávali se před policejními hlídkami a čekali na šanci přejít na řecké území. Poté žalobce strávil šest dnů v uprchlickém táboře Solonis, odkud odcestoval autem k hranicím s Makedonií, které překročili opět pěšky. Následovala cesta osobním vozidlem k srbským hranicím, pěší přechod a deset měsíců v Srbsku. Žalobce se poté snažil pěšky dostat do Rumunska, což se mu asi po patnácti pokusech přibližně před měsícem podařilo. V Rumunsku jej kontrolovala policejní hlídka, na služebně mu vzali otisky prstů a dali mu příkaz k vycestování. Za pomoci převaděče, který jej vpustil do návěsu kamionu, se žalobce dostal

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přes Maďarsko a Rakousko, kde přistoupili další dva Afgánci, až do České republiky do velké továrny zabývající se zpracováním dřeva. Odtud šli asi hodinu pěšky k dálnici a poté asi pět hodin k čerpací stanici, kde se najedli a kde byli zadrženi policejní hlídkou. Žalobce konstatoval, že jeho cílem bylo dostat se do Evropy a získat azyl, konkrétní zemi vybranou neměl. Afganistán žalobce opustil proto, že několikrát dostal dopis od Tálibánu, který mu vyhrožoval. Žalobce věděl, za jakých podmínek může vstoupit do schengenského prostoru a že porušuje zákony České republiky, nicméně podotkl, že získat vízum je těžké. Při zadržení v Rumunsku obdržel malou kartičku, se kterou mohl navštívit rumunské uprchlické tábory, nicméně nevěděl, že by oficiálně požádal o azyl, a v uprchlickém táboře nebyl. Zmíněná kartička zůstala v Rumunsku. Na dotaz, proč nesetřval v Rumunsku do vyřízení své žádosti o azyl, žalobce odpověděl, že věděl, že azyl nedostane, proto to chtěl zkusit jinde. Uvedl, že se do Rumunska nechce vrátit. Na území České republiky ani v Evropské unii žalobce nemá žádné společenské a kulturní vazby, ani ekonomické poměry, pouze v Německu má synovce. Závěrem žalobce zopakoval, že nechce být vrácen do Rumunska.

8. Dne 5. 9. 2020 žalovaná vydala rozhodnutí, jímž žalobce zajistila podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne požádala žalovaná Dublinské středisko o zajištění náležitostí k předání žalobce podle nařízení Dublin III do Rumunska. Dne 8. 9. 2020 obdržela žalovaná oznámení Dublinského střediska o zahájení řízení podle nařízení Dublin III s tím, že byla odeslána žádost o přijetí žalobce zpět do Rumunska a lhůta pro odpověď byla stanovena do 22. 9. 2020. Přípisem ze dne 18. 9. 2020 Dublinské středisko oznámilo žalované, že Rumunsko zaslalo souhlas s přijetím žalobce zpět a Česká republika má šest týdnů na realizaci žalobcova předání, tj. do 30. 10. 2020, a proto požádalo o prodloužení doby zajištění do tohoto data. Žalovaná poté rozhodnutím ze dne 28. 9. 2020 prodloužila dobu žalobcova zajištění o 28 dnů.
9. Přípisem ze dne 20. 10. 2020 Dublinské středisko sdělilo žalované, že žalobce podal dne 14. 10. 2020 žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jeho přemístění do jiného členského státu a současně též návrh na přiznání odkladného účinku žaloby s tím, že lhůta šesti týdnů pro realizaci předání se prodlužuje a nově se bude počítat od rozhodnutí soudu o nepřiznání odkladného účinku žalobě. Na základě těchto skutečností vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud připomíná, že o žalobě v projednávané věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 16. 12. 2020, č. j. 41 A 31/2020-38, jímž žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 1. 4. 2021, č. j. 9 Azs 4/2021-39, dostupným na www.nssoud.cz, zmíněný rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku vyslovil, že „... žalovaná prodloužila dobu zajištění stěžovatele na základě nesprávného údaje o podání žaloby spojené se žádostí o odkladný účinek. Krajský soud pak odůvodnil zamítnutí žaloby úvahou, že se tento nesprávný údaj mohl stát následně správným, neboť stěžovatel stále mohl o odkladný účinek požádat. Chybně tak nahradil nepravdivý důvod, o nějž své rozhodnutí opřela žalovaná, o vlastní, zcela hypotetický důvod, u nějž již bylo navíc v době jeho rozhodování zjištělné, že také nenastal. Takovým hypotetickým důvodem nemohl krajský soud posvětit omezení osobní svobody stěžovatele, jehož délka ve skutečnosti překročila lhůtu vyplývající z nařízení Dublin Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

III. Ačkoliv tedy měl krajský soud pravdu v tom, že byl ustanovený zástupce oprávněn podat žádost o přiznání odkladného účinku proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve lhůtě stanovené pro doplnění žaloby, nic to nemění na skutečnosti, že v nyní projednávaném případě došlo k překročení lhůty pro zajištění stěžovatele. Krajský soud nemohl toto pochybení, na kterém rozhodnutí žalované stálo, napravit svým vlastním závěrem o tom, že stěžovatelův zástupce mohl hypoteticky učinit úkon, kterým by původní nesprávnost rozhodnutí žalované napravil.“ Tímto právním názorem je zdejší soud v projednávané věci podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán, a proto z něj v dalším odůvodnění svého rozsudku vycházel.

12. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“ Podle odstavce 3 věty první téhož ustanovení, „[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.“ Z odstavce 7 téhož ustanovení vyplývá, že „[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“
13. Soud považuje za nezbytné nejprve zdůraznit, že žalobce ze zákonem a soudní judikaturou vymezených podmínek pro prodloužení zajištění cizince za účelem jeho předání zpochybňoval výhradně délku zajištění, které podle něj mělo skončit nejpozději dne 30. 10. 2020. Splnění ostatních podmínek pro vydání napadeného rozhodnutí žalobce nerozporoval, proto se jimi soud nezabýval, když meze soudního přezkumu ve správním soudnictví jsou podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vždy dány tím, jaké žalobní body žalobce uplatní.
14. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že „[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotýcnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí
Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“

15. Žalobci lze přisvědčit v tom, že podání žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o zastavení řízení podle § 25 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) nemá ze zákona odkladný účinek a že žalobce o přiznání odkladného účinku žaloby přímo v textu žaloby vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 60 Az 44/2020 nepožádal. Podle zjištění Nejvyššího správního soudu obsažených v jeho výše citovaném rozsudku ze dne 1. 4. 2021, č. j. 9 Azs 4/2021-39, tak neučinil ani žalobcův zástupce ustanovený usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 10. 2020, č. j. 60 Az 44/2020-27, který dne 24. 11. 2020 předmětnou žalobu doplnil, aniž požádal o přiznání odkladného účinku.
16. Lze tedy uzavřít, že sdělení Dublinského střediska ze dne 20. 10. 2020, z něhož při svém rozhodování vycházela žalovaná a podle kterého žalobce podal dne 14. 10. 2020 žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o jeho přemístění do jiného členského státu a současně též návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, neodpovídalo skutečnosti. Napadené rozhodnutí žalované tak bylo postaveno na nepravdivém tvrzení Dublinského střediska, což však nemůže jít k tíži žalobce.
17. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015-32, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že „[p]ožadavek, aby správní orgán při samotném stanovení doby trvání zajištění respektoval maximální doby stanovené v čl. 28 nařízení Dublin III, tak spíše přispívá k urychlení administrativních kroků směřujících k realizaci přemístění a tím i k naplnění základního požadavku, aby omezení osobní svobody cizince trvalo co nejkratší dobu. Tento požadavek je vyjádřen nejen v samotném čl. 28 nařízení Dublin III, ale vyplývá také například z čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ...“
18. V nyní projednávané věci o odkladný účinek nebylo požádáno, a proto tato lhůta počala běžet od sdělení Dublinského střediska ze dne 18. 9. 2020, kterým byla žalovaná informována, že Rumunsko souhlasilo s přemístěním stěžovatele. Předmětná lhůta skončila dne 30. 10. 2020, přičemž po jejím uplynutí již žalobce podle čl. 28 odst. 3 předposlední věty nařízení Dublin III nesměl být dále zajištěn. Tato žalobní námitka je tedy důvodná.
19. Soud proto shrnuje, že žalovaná – byť nevědomky – založila své rozhodnutí na nepravdivém sdělení Dublinského střediska ze dne 20. 10. 2020, což způsobuje vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., a současně překročila maximální délku zajištění, což zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.
20. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro vadu řízení a podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. O náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 12. 2020, č. j. 41 A 31/2020-38, rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 větou první téhož zákona. Žalovaná neměla ve věci úspěch a žalobce, který byl ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
22. Vzhledem k tomu, že rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 41 A 31/2020-38, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2021, č. j. 9 Azs 4/2021-39, včetně výroku III., jímž byla ustanovenému právnímu zástupci žalobce přiznána odměna za zastupování žalobce v řízení před krajským soudem a náhrada jeho hotových výdajů, zdejší soud o této odměně a náhradě rozhodl znovu. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, ustanovenému usnesením zdejšího soudu ze dne 9. 11. 2020, č. j. 41 A 31/2020-21, přiznal soud podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT]; z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. **Tato částka již byla právnímu zástupci žalobce vyplacena** na základě rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 41 A 31/2020-38. Vzhledem k tomu, že ustanovený právní zástupce žalobce v tomto soudním řízení žádné další úkony neučinil a odměnu za úkony v řízení o kasační stížnosti mu přiznal a vyplatil Nejvyšší správní soud, zdejší soud mu nad rámec výše uvedeného již žádnou další odměnu nepřiznal a **na základě tohoto rozsudku ze dne 20. 4. 2021 soud ustanovenému právnímu zástupci žalobce žádnou odměnu a náhradu hotových výdajů nevyplatí.**

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 20. dubna 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)